

7
into me, and You preserve it within me. You will eventually take it from me, and restore it within me in Time to Come. So long as the soul is within me, I offer thanks to You, Lord my God and God of my fathers, Master of all works, Lord of all souls. Blessed are You Lord, who restores souls to dead bodies.

One is to recite the following Morning Blessings whether or not they apply to him specifically, as for example, if he was awake all night and did not remove his clothes and put on others. However, if he was awake all night, he is to recite them only after dawn. If one slept during the night, he may recite them as soon as he rises, provided it is after midnight. If he was awake all night and heard the crow of the rooster after midnight, he may recite the berachah לשברו וּגְרָתוֹ הַצֶּמֶר לְשׁוֹרֵי הַצִּיּוֹן (. . . who gives the rooster understanding . . .) If he heard it before midnight, he should not recite the berachah but should wait until dawn.

ברוך Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who gives the rooster understanding to distinguish between day and night.

ברוך Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who opens the eyes of the blind.

ברוך Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who releases the bound.

ברוך Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who straightens the bowed.

ברוך Blessed are You, Lord our God, King of the universe, who clothes the naked.

7
בְּיָ וְאַתָּה מְיַשְׁרֶתָּה בְּקִרְבִּי, וְאַתָּה עֲתִיד לְפָלְאוֹת מַמְצִי, וְלִהְיוֹתָהּ בִּי לְעֲתִיד לְבֹא. כָּל זְמַן שֶׁתְּשַׁמְּרָה בְּקִרְבִּי מֵאֵדָה לְפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵי וְאַתָּה אֲבֹתַי, רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים, אֲדוֹן כָּל הַיְשׁוּעוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַמַּחְיֶה וְנֹשְׁמֵת לְפָנֶיךָ מֵתִים:

כל ברכות הבשר לליל מברך אטילו לא נכחתי כתי כתי בעיני כל הלילה ולא בשם נכחתי ולא לבש אחרים אלא ששם ישמר כל הלילה ותחייב כתי יעול לכלך ועיר שבתאיב כתי וכלכלי שיהיה מחמת לילה וחילך וחס ישמר כל הלילה ושמע קול מרנגול מחמת וחילך יעול לכלך המונח לבשרי כתי אכל על מחינה בפרק שנתים לא יכרך אלא תמך עד אחר שימנה עיניך תסתר:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הַעוֹלָם, הַגּוֹמֵל לְשִׁבְתִּי בְיָנֶךָ לְהַבְחִין בֵּינִי וּבֵין רֵעֵי לִילָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הַעוֹלָם, פּוֹרֵק עֲוֹנוֹתִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הַעוֹלָם, מַתִּיר אֲסוּרִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הַעוֹלָם, זֹקֵק כְּפוּפִים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הַעוֹלָם, מְלַבֵּשׁ עֲרֻמִּים:

נתנה. ולהחזירה בי לעתיד לבא פ"י לתחיית המתים שנאמר (יחזקאל לו, יד) ונתתי
 רוחי בככם וחיייתם. וחמשה שמות נקראו לה: רוח נפש נשמה חיה יחידה סימן להם
 רנן הי ומפרש בב"ר (יד, ט) רוח שהיא עולה ויורדת שנאמר (קה' ג, כא) ומי יודע
 רוח בני האדם העולה היא וגו' נפש זה הדם שנא' (דברים יב, כג) כי הדם הוא הנפש.
 נשמה זו האופה הוא דברייתא אמרי האופי יתיה טבא ומפ' בערך האופי ר"ל דעה
 (ריה) חיה שכל האיברים מתים והיא חיה בגוף הה"ד אם ישים אליו לבו רוחו ונשמתו
 אליו יאסוף (איוב לד, יד). וחוזר ואומר מענין ראש הברכה על הודאת היקיצה, כל
 זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך ה' אלהי, על דרך (תהל' קטו, יז) לא המתים
 יהללו יה וגומר ואנחנו נברך יה וגומר. רבון כל המעשים על שם (ישעיה מה, ז) אני
 י"י עושה כל אלה ועל שם (קהלת א, יד) ראיתי את כל המעשים. אדון כל הנשמות
 על שם (ישעיה מב, ה) גותן נשמה לעם עליה. והמון העם אינם אומרים אדון כל
 הנשמות והם טועים כי צריך לאומרו כדי לומר מעין חתימה סמוך לחתימה וגם רב
 עמרם ורבי סעדיה והרמב"ם ז"ל כתבוהו. בא"י המחזיר נשמות כי בבקר מחזיר
 לנו נשמתינו כמו שאמרנו למעלה. לפגרים מתים על שם (ישעיה לו, לו) פגרים מתים
 כי השינה דומה למות וכן כנה הכתוב המות בשינה שנאמר (איוב ג, יג) כי עתה
 שכבתי ואשקוט ישנתי וגומר. וכן אמרו רבות' (ברכות נו, א) שינה א' מס' במות.
כששומע קול התרגול מברך בא"י אמ"ה הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין
 לילה. ברכות אלו אע"פ שחן סמוכות, הן פותחו' בברוך, מפני שהן מטבע
 קצר. וגם א"א לכלול הכל בברכה א', כי כל אחד מהם הוא ענין בפני עצמו, וצריך לברך
 על כל אחד ואחד. הנותן לשכוי בינה פסוק הוא: (איוב לח, לו) או מי יתן לשכוי בינה
 ושכוי הוא התרגול, כדאמרי' בר"ה בפ' ראוהו בית דין (כו, א), אמר ריש לקיש:
 כשהלכתי לגבול קנשריא, היו קורין לתרגול שכוי, ונקרא כן בעבור שהוא צופה ומביט
 למרחוק כדמתרגמי' ויבט: (ש"א יז, מב) ואיסתכי וכן מצפה (ישע' כא, ח) סכותא. ויש מפרשים
 שנקרא כן מפני מראות כנפיו מלשון במשכיות כסף (משלי כה, יא). ואנו מברכין על בינת
 התרגול, מפני שהוא מצרכי בני אדם, שהם עומדין ממתן לקולו, והוה שאומר להבחין
 כלומר שיבחין הבריות, וידעו, כי אז מתחיל היום. והוה דבר פלא שאין בעולם מי שיודע
 להבחין בין יום ללילה, ואפי' האדם שהוא בעל דעה והשכל, אלא התרגול. וגם
 בחצות הלילה הוא מרגיש וקורא. || כשמעביר ידיו על עיניו מברך פוקח עורים פסוק
 הוא (תה' קמו, ח) ואע"פ שאין האדם עור ממש אלא סתום העין נופל בו לשון פקחה
 וכן (ברא' ג, ה) ונפקחו עיניכם אע"פ שלא היו עורים אלא היו סתומי' מן הדעת.
 כשישב על מטתו ומותח עצמותיו מברך מתיר אסורים פסוק הוא (תה' קמו, ז) וגם
 זה כמו כן אע"פ שאינו אסור ממש אלא מפני שמניע איבריו שהיו כפותים כל הלילה
 וברכה זו אינה נזכרת בגמ' אבל הרמב"ם כתב אותה בחבורו (בסדר תפלה שלו) ונהגו
 לאומרה. כשלושב בגדיו מברך מלביש ערומים על שם (ברא' ג, כא) ויעש י"י אלהים
 לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וכמו שאמרו רז"ל (סוטה יד, א) מה הקב"ה מלביש
 ערומים אף אתה עשה כן. כשעומד ממטתו מברך זוקף כפופים פסוק הוא (תה' קמו, ז)

לפי שזוהי קומתו שהיה כפופה
כשעומד אומר: זרקו כפופים⁵⁰. זה נמי אפי"ש שאינו כפוף ממש. לפי

נמל ידיו מברך על נטילת ידים מעין אנטל שהיא כלי ועל של שם שצריך
כלי לחזמרא דמיא דכהן⁵¹ מברך על נטילת מעין אנטל שנקרא כלי ואף ככל
חז גברא. ולא ידענו דבר מפורש בהלכות. ואם טובל ידיו בנהר מברך על טבילת
ידיים, ואם במקוה אומן בצורך יברך על נקיות ידיים⁵². ע"ש בנסיך כפי⁵³.
וכל הטבילות והנטילות מברך אדם בין נטילה לנגוה גזרה משום טבילת גר,
משום דקורם טבילה אבהי גברי לא חי⁵⁴. וכאן מברך אשר קיימנו במצותיך
וצאתיכם צונו מדרבנך משום סוד תרומה, וכתוב ולא תטור⁵⁵. והוי אומה נטילה
כקודש ידיו ורגליו שמקדש לעבודתו. ולכך בעינו שיטיל שוני ידיו כאות, דמיא
דקודש למצות ודעבד יצא אפילו אותה אותה כדמוכה בגיטין⁵⁶. ואפי"ג דשאר
ברכות של מעלה היו דרבנן, אפילו הכי לא שייך בהן לשון קידוש, ולא היו אומן
ברכות משום טוהה כמו נטילת ידיים.

רוחץ פניו מברך :

המבטיף שיניו ומנומה מעפעפע⁵⁷. לפי שכשעובדין ידיו על עיניו
וברך פוקח עוריים העביר שינה מעיניו קצת וקצת מעפעפיו ואביו עוצם עיניו
במקצת עד רחצום במים.
ומצות היא לרוחץ פניו במים ולא יהיה כחשוד, משום כל פעל ה' למשונה⁵⁷.

הרי זהו בא בשבת⁵⁸ ולכך מברך. ועוד מצות היא ע"ש אל חתן שינה לעביר
לעפעפיו מנומה⁵⁹. ועוד כי שינה אותה משישים במיתתה⁶⁰. ודומה קצת לחתיית
המתים, ואמ' כבדאשית רבה⁶¹ ר' חנינא אומר שלא נטלוהו הם נטלוהו מיתה
שינה, נטלוהו נבואה חלום, נטלוהו העולם הבא שבת, ר' יוסי מוסיף ע"ה, ונטלוהו
אורה של מעלה לגל חמה, נטלוהו חמה של מעלה, חורה.

יהי רצון מלפניך שרתגלגנו ה' אלהינו ואלהי אבותינו להזכיר זכות אבות
אמרי כן ברוב החפלותי, שמשכתי בפוריני⁶², פ"י בגבולנו. אהבה ואהבה שלום
ורעות. ומרבה גבולנו במלומדים [כדאמר בערכיך⁶³ שאמר יעקב אם ברך

- 49 מה' קמ"ז. 50 ברכות שם, ועי' אבודותם.
- 51 עיני שו"ת הירשביא ח"א כצא. ועי'
- 52 דבי אליהו סיני ועיני אבודותם לך. וזה כבוד רבני ולא ידענו דבר מפורש בהלכות
- 53 הובנה שונתלים מן הכור בג"י. ועיני חורה שלמה סוף כי תשא בפיליאה שבירך שפה הענין
- 54 מל צדווי. 52 עיני צדווי החיים ג' בשם רבנו פוקי, והוי הרשביא ברכות סו. 53 חוליס
- 55 כ"ו. 54 סוסים ג' ב. ועיני חוסי' ברבית נא. 55 עיני שבת כ"ג, א. 55 עיני
- 56 לא גורס חובלי, עיני דקייס ברבית ס' ב. 57 משל סו' ה'. 58 עיני
- 59 משל ג' ד. שנת'. 60 ברכות י"ז ב. 61 ב"ד י"ז. 62 י"ה י"ז ר"צ ג'.

אליהם לאדם ולאשתו כהנות עור וילבישים⁶⁴. וכדאמר מה הקב"ה מלביש ערומים
אף אתה כן⁶⁵. וזהו וללכת בדרבין⁶⁶.

כל ברכות אלו שמברך בלא נטילת ידיים איפשר ששומר את ידיו בבתי ידיים,
או שתוכן את ידיו בעפר, ומה שנוטל ידיו לאחר שקם ממטו היינו משום שבא
של רוח רעה שרדה על הידים בברך [קודם] שנטל⁶⁷. אפי' שמר את ידיו, או איפשר
אפי' לא שמר את ידיו יכול לברך. ואפי' נגע במקום הטונפת אם אין ידיו מטונפות
שהדיה דעתו אינו מצריך נטילה כי אם לאכילה משום סוד תרומה, ולחמלה
ולקראת שמע. וכשקם ממטו נוטל ידיו משום שבא כמו שפירשנו. ואף מפני
שיש לו לחמלה.

מניח סרינו אומר עופר ישראל בלפארת. היה לו לומר מעטר, כמו
המבטרכי חסד ורחמים⁶⁸ או מעטר, כגון צור המעטירה⁶⁹. אלא רוצה לומר עטר
ישראל טובל ישראל. הוא עצמו עושה עטרה ותפאה לישראל ע"ש אפנדנו עטרות
ל-40. ועי"ש דוד ואנשי מעוטרים אל שאל⁷¹. והיה עטר ישראל בתפאה ע"ש
דכתיב⁷² ישראל אשר כד אתפאר, אני מתפאר כד על שאני מעלה אותו על ראשי
לכבוד ולתפארת כמו פאר המבטוח⁷³. שהוא שבת כובעיא. וזה על הזה
הקדושה הזקיק במצוה. כדאמר בהלכות⁷⁴. וכיון שהוא נוטה במצוה הוא עושה
תפארת לישראל ואין ישראל עושה לו תפארת כי אינו צריך לתפארת אלא שבת
הוא לישראל. וצריך אדם לעטר ראשו שלא ילך בקומה זקופה ולכך מברך⁷⁵.

מעביר ידיו על עיניו להעביר הפוך ולפסח עיניו⁷⁶ מברך פוקח עוריים
פסוק הוא על שם פסח עיניו דבא⁷⁷. נמצא דשיך פקחא אפי"ש שאינו עור אלא
[והי' הוא כמותו עין וכן הנפוח עיניכם אפי"ש שלא היו סתומים אלא] סתומים הן
מן הדעת.

ישב על מטו מברך מותר אוריים⁷⁸. פסוק הוא⁷⁹. ועי"ש שאמ' המפיל
חבלי שינה שיהא היתר מן החבלים אפי"ש שאינו אסור ממש דהוי כעין פוקח
עוריים דלא מירדי בעור ממש, אלא שהעביר ידיו על עיניו.

- 64 אבודותם 33 עיי ויקי' א. 34 בראשית ג' כ"ג. 35 עי' סוטה י"ז, א. 36 זכרים
- 65 י"ט. 37 עי' חולק ק"ג, ובענין זה עיי תשיר ר' נטרודא באבודות מן נדבורי
- 66 הרשביא המבוא שם מן ריעין בצור דחזית לייח סתורלו עמוד ורבא הרשביא ח"א
- 67 קני הרהנו על פי רי"ב. 38 חוליס ק"ג, ו. ככ"ט: כשנתיח סונו ברטון. 39 ישעיה
- 68 כ"ו ח. 40 אירב לא, לך. 41 שש כ"ג, כי ויש לתקן כמו בכיים: שאל ואנשי עוטרים
- 69 (ת"ת) [אל] דוד (ת"ת) [ואל] אנשי. 42 ישע' נמ"ג. 43 שמת למ' בת. 44 וזה
- 70 בגמ' ברוב של יחידה, עי' דקוק שטיב. 45 עיין ב"י טמפן מן נדבורות מא. 46 עיין
- 71 רמב"ם תפלה ג' ב. 47 עי' מ"ב י"ט, סו. 48 עיין סוד רב עמית השלם דף ח' ל"א.

(7)

כטא כבודו חזק במים וממנו עשה ארץ, שנאמר: כי לשלג יאמר הוי ארץ, וזאת ארץ כתיב. ובפסוק כי לשלג יאמר יי תיבות, וכן בנדה בברכה זו יי תיבות, ולפי שהמים יאצו מלוחלוחיות הארץ היא יסוד הארץ, כי עפה הקב"ה ברוחו המרולה והחזקה במים והקפיא המים בדיקת שלג ותעשית הארץ.³¹

אשר הכיין מצעדי גבר וכתוב: מה מצעדי גבר כוננו ודרכי חופץ, שהולך על הארץ. ובברכה זו יי תיבות כנגד יי איברים בקוטרם³², ויי פסאות מהלך יום³³. וכן רגלים במילוי ריש גימיל למייד יידי מים, בגמטריא יי פסאות.³⁴

שעשית³⁵ לזי כל צרכי הם המגעלים, שלא ינוף באבן רגלו כשהולך. כדכתיב: ונתעלעלם רגלכם. ובברכה זו יי תיבות יי שלטים באדם³⁶, יי חלכות עדה הקב"ה לישראל בחומש: הדרך ילכו בה³⁷, א אשר צוה די אלוקים אתכם תלכיהם³⁸, ב. ללכת בדרכי וליראה אוחי³⁹, ג. ליראה את די אלוקיך ללכת בכל דרכיך⁴⁰, ד. אחרי די אלוקים תלכו⁴¹, ה. צורך די אלוקיך ללכת בה⁴², ו. ללכת בדרכיך ולשמור מצוותיך⁴³, ז. להיות לך לאלים וללכת בדרכיך⁴⁴, ח. הלכת בדרכיך⁴⁵, ט. וללכת בדרכיך⁴⁶.

אוצר ישראל בגבורה אחר חלצינו ברוחות לילך, כדאמר במכילתא⁴⁷ מתניבם הנודים⁴⁸ מכאן ליצאוי דרכים שיהיו זריזים. וברי אחר שייך בנודת, כדכתיב: נאור בגבורה, וכתוב: ותאווי חיל. לפי שצריך אדם לאזור עליו אזורי במתניו משום⁴⁹ הכין לקראת אלוקיך וישאל⁵⁰, ובעת התפלל צריך לזהר את אזורי אלו, שנאמר⁵¹: כי כאשר ידבק האזור אל מתניו איש כן ידבקויו אלי את כל בית ישראל נאם די. ולמה אמר הקב"ה לימיה כן, ולא אל מתניו, כי אם אל מתניו, מתני מציוני במותני איש אל⁵². ובברכה זו טי תיבות, וכן באנכי טי תיבות, וכן⁵³ די עת לעמו יתן טי תיבות, שנאמר חיל (ונבודה) [ועתה] בנודת.

המעבירי שינה ותנומה מעפעפי שפוחת אוחם כבדאות. בברכה זו ייא תיבות וכן במשל ייא פסוקים של עצלות.⁵⁴

31	אית לזי	31	בסידור יי הידין:	כי נפח הקב"ה ברוחו המודל והקפיא במים ביצירת שלג ובעשה עפר.	32	תהילים לז כב.	33	אהלות פ"א מ"ח.	34	פסחים צ"א א.	35	ר"ש
36	למה למה יוד מם (767)	יוד פסאות (767)	36	ברכות שם וכרי ר"מ ומודי עמ' 57, ותי סידור	37	תהילים ק"ב.	38	שמות כ"ב.	39	שמות כ"ב.	40	דברים
41	למה למה יוד מם (767)	יוד פסאות (767)	37	שמות כ"ב.	42	שם כ"ב.	43	שם כ"ב.	44	שם פסוק י.	45	שם ל
46	שם כ"ב.	47	שם כ"ב.	48	שם כ"ב.	49	שם כ"ב.	50	שמות כ"ב.	51	שמות כ"ב.	
52	שם כ"ב.	53	שם כ"ב.	54	שם כ"ב.	55	שם כ"ב.	56	שם כ"ב.	57	שם כ"ב.	
58	שם כ"ב.	59	שם כ"ב.	60	שם כ"ב.	61	שם כ"ב.	62	שם כ"ב.	63	שם כ"ב.	

להתעטף בציצית בברכות¹⁶, ומה שאנו אומרים אצל ברכת שבי שלא עשאונו, לפי שמאורי אשר נתן לשכוי בינה, אומר האלו שלא נמטר להם בינת החורף. ועתה חזר לברכותיו, כששומע קול הזתרענל קורא קול של תרענלין, מגביה עצמו לקרא לאלהיו¹⁷ וישב במטחו ומברך.

מגביה שפלים¹⁸ ברכת שמינית, והיא כנגד המגביה לשבת¹⁹, שהוא ענין שמיני. א. הללו די. ב. הללו את שם די. ג. די שם די מבורך. ד. מהלל שם די. ה. רם על כל גייתם די, ו. על השמים כבודו. ז. מי כדו אלקינו. ח. המגביה לשבת. פוקת עוריים כי לאחר שמגביה עצמו ממטחו פוקת עיניו. וראה אורה, וכשפוקת עיניו רואה אורה צריך לברך לירצד על כך. ובברכה זו ח' תיבות כנגד ח' שבתות שאמר דוד²⁰ עד פוקת עוריים, ואלו הן: עשה שמם וארץ, את הים ואת כל אשר בה, השומר אמת לטולם, עושה משפט לעשוקים, נתן לחם לרעבים, די מחירי אטוריים, די פוקת עוריים.

מלביש ערומים כדאמר²¹ כי לביש לימא ברוך מלביש ערומים. דכתיב²²: ויש אלוקים לאדם ולאשתו כנות עור וילבישם, שנות בהם דעה שנותו האצן וטו וארגו ותפור ולכשו²³. ומה שאמר מלביש ערומים אחר פוקת עוריים, לפי שבת²⁴: ותפוקתה עיני שיהיה ויהפוך עלי תאינה, ודי פקוחה אחר לבישה. וזקף כפופים בברכה זו ח' תיבות, כנגד²⁵ טומן די לכל הנופלים חוקף לכל הכפופים יי תיבות, והקריאה כאחזי חזי ח'.

מחירי אטוריים שכל הלילה הרי הוא אטור בריחו ועתה יכול לילך. ובברכה זו ח' תיבות כנגד עושה משפט לעשוקים נתן לחם לרעבים די מחירי אטורים, ותפוס די לבר, ח' תיבות.

רוקע הארץ על המים, כלומר להלך עליה בני אדם, כדכתיב²⁷: יוצר הרים ובורא רוח, ופרוש יוצר הרוץ ובורא רוח בו בקרב, ומציאו לאויר העולם. ומניד לאדם מה שיהיו; עושה שחר עיפה שמאיר עיניו בשחר כשהוא יעור, וכשהוא ישן עולם חשך כבוד. בארץ עיפה כמו אופל²⁸, הדרך על במותי ארץ²⁹, שנותן כח באשוריו²⁸ לדרך על גבי קרקע, משום הרי מברך רוקע הארץ, וכתיב²⁹: לרוקע הארץ על המים, ולמה רוקע הארץ על המים, לפי³⁰ שלקח הקב"ה שלג מנתחת

16	ט. ב. כי בעטוי כציצית וכי.	17	אפשר שצריך לתקן: לאלוקי.	18	ברכה זו במקומה.
19	הנהגה הנאותה, עיי' סודיג' ושלג עם לם, סידור רס"ג עמ' פ"ב בה"ג פ"ט ברכות ר"ב (4), טי סמולניא	20	אוצר ח"ב עמ' 115, מודי עמ' מ, והעיסוי ח"ב שער אדם (עו א), הדיקט טי שבי סידור ר"ש	21	אין אצור ח"ב עמ' 115, מודי עמ' מ, והעיסוי ח"ב שער אדם (עו א), הדיקט טי שבי סידור ר"ש
22	מגביה עמ' ה וש"י, ותי שבה"ל טי ד שכתב ועל ברכה מגביה שפלים מצאחי בחשבות הנאותה ק"ג	23	ברכות ח"א א: כמה יצרת יצת שגב עורם אחר חסידי מגביה שפלים. [לפינו בסודיג' מצאחי ברכה זון].	24	ההילים ממזר ק"ג
25	שם קמ"ב.	26	ברכות ח"א א: כמה יצרת יצת שגב עורם אחר חסידי מגביה שפלים. [לפינו בסודיג' מצאחי ברכה זון].	27	שם קמ"ב.
28	אוצר די עי שמצא בהו ללבוש בה זון ונתן וטווח וכי, כב"י פ"כ י"ג: רשיב"ג אמר צמר גמלים וצמר אוזב"ג הוי.	29	ההילים קמ"ב י"ג.	30	ל"ם כעת כעת פ"ח
31	עמנו ד' ג'.	32	איך י' כב.	33	אשורין א
34	עמנו ד' ג'.	35	איך י' כב.	36	אשורין א
37	עמנו ד' ג'.	38	איך י' כב.	39	אשורין א
40	עמנו ד' ג'.	41	איך י' כב.	42	אשורין א
43	עמנו ד' ג'.	44	איך י' כב.	45	אשורין א
46	עמנו ד' ג'.	47	איך י' כב.	48	אשורין א
49	עמנו ד' ג'.	50	איך י' כב.	51	אשורין א
52	עמנו ד' ג'.	53	איך י' כב.	54	אשורין א
55	עמנו ד' ג'.	56	איך י' כב.	57	אשורין א
58	עמנו ד' ג'.	59	איך י' כב.	60	אשורין א
61	עמנו ד' ג'.	62	איך י' כב.	63	אשורין א

5

תקרי מה אלה מאה וטעם הדבר ע"ד החכמה
 העליונה מפני שאנו צריכין לפתוח המעין ולהמשיך
 מים חיים מהלבנון להשקות נטיעות הגן כענין
 שנאמר וברכות לראש צדיק וכתיב והמלך שלמה
 ברוך, לזה אנו צריכין לברך מאה ברכות שהוא
 תשלום הכל שכל אחת בלולה מכולם נמצאו עולין
 למאה והנה הם קשר הנפש ברוח והרוח נגשמה
 והגשמה צ"י ודע כי מעשר המאה עשרה ומעשר
 העשרה אחד בסוד ישראל לוי כהן כדרך המעשרות
 והנפש המצריכה בכל יום מאה ברכות הנה יגיע
 מהם עשר לרוח ותתקשר עמה ויגיעו מהעשר של
 הרוח אחד לגשמה ותתקשר עמה והגשמה צ"י
 וכוה סבה להתנוצצות האור על הדברים העליונים
 בשלמות אבל מי שאינו מצרכן בכל יום הנה הוא
 מפריד בין הכחות התחתונות וכנגדו בעליונות
 ומקלקל צורתו ומקצץ נטיעות נפשו וכבר ידעת
 כי דוד המלך יסדן לפי שהיו מתים ק' נפשות
 מישראל בכל יום כי בהסתלק מי הצריכה העליונה
 מסתלק מי העולמים ומתעוררת מדת המות עד
 שהבין ברוח הקודש ותקן להם ק' ברכות שנאמר
 באם הבצר הוקם על ולו היה נאה לתקנה כי אין
 לו חיים אלא מאדם הראשון והמשכיל יבין :

סוד ברכת השחר

דירתחיל אלהי נשמה והוא שנה והודאה למקום
 ב"ה שמחזיר לו נשמתו כי כלילה הנשמה
 גולה ליתן דין וחשבון מכל מה שעושה ביום ואם
 נמצאת מחוייבת מן הדין שלא לחזור לגוף עם
 כל זה הקב"ה מחזיר הפקדון אשר הפקד אהו ואין
 מדתו כמדת צער ודס שמחזיר הפקדון בלוי
 ומקולקל אבל הקב"ה מחזיר נשמתו לו שהפקיד
 אהו חדשה ונחה ה"ד חדשים לבקרים רבה
 אמונתך. וראיתי לחכמי האמת בזה ענין גדול והוא
 אמרם שהנשמה עובדת בנהר היוצא מעדן להגיע
 לה מעצבה והו חדושה ומרגועה וזה עדות גדול
 על תחיית המתים ולזה אנו אומרים ואתה עתיד
 ליטלה ממני כו' לרמוז כי כמו שנטלה עכשיו בכל
 לילה. ומחזירה כן עתיד ליטלה כשיגיע זמנו ליפטר
 מן העולם ולהחזירה ביום אשר הוא עושה ותחימת
 הנרבה תוכיח והכי איתא במדרש אליך ה' נפשי
 אשא וזה שאמר בידך אפקיד רוחי כו' כשאדם
 יסן מפקיד רוחו ביד הקב"ה שמה עבר שמרית
 ולא מצאה הוי ה' אל אמת. א"ר אלכסנדרו בנוהג
 שבעולם אדם מפקיד אלל חזירו כלים חדשים
 ומחזיר לו ישנים אבל הקב"ה אינו כן אדם יגע
 במלאכתו כל היום ולערב נפשו יגעה ושחוקה
 והוא יסן ומפקיד נפשו ביד הקב"ה ובשמרית היא
 חוזרת לגופו חדשה ונוחה דכתיב חדשים לבקרים
 רבה אמונתך ר' סימון אומר בשם ר"ש שמעון ממה
 שאתה מחדש אותנו בכל בקר ובקר יודעים אנו
 שרבה אמונתך לתחיית המתים: בא"י הנותן לשכני
 בינה הוא התרנגול ונקרא כן בלשון המקרא והוא

צופה תרגום מצפם שכותף ונקרא בלשון רז"ל גבר
 כדאמרי אינשי קרא גברא וכבר כתבנו למעלה כי רוח
 צפונית מנשבת בחצות הלילה ודופקת בכנפי התרנגול
 וקורא. ודע כי הרוח הוא מגיע מצפון לשר
 המשמש לפני הגבורה, הנקרא גבריאל, ונותן ששה
 קולות ואחרי קריאה זו מכריז כל מעשה בני העולם,
 לפי שקסת הסופר במחניו (וכותב) ביום כל מעשה
 העולם הזה ומכריזו בלילה, ומתעוררות הרוח הבוא
 בא לעולם השפל עד כנפי התרנגול הנקרא גבר,
 על שם הגבר העליון שבה אליו הרוח ממנו, ובשעה
 שהגבר העליון קורא למעלה, כל חרנגולי עולם
 קורין ולפי שברוח ההוא נתנה בו להבין בין יום
 ובין לילה לזה אנו מצרכין ברכה זו. והבן שסבת
 הברכה על שיש בו רוח אחרת שמעורר אותו כי
 לא מלבו. ובסתרי שאר ברכות שמע מה שכתב
 בעל אור זרוע ז"ל פוקח עורים רומז לנפשות
 הגדחות לעולם התמורות והם יושבים שם בחשך
 ואפלה בעורים וכיון שמגיע זמן עלייתן ויוצאין
 מאפלה לאורה ופוקחין עיניהם ומסתכלין באור
 העליון שהוא שמש ומגן ה' כאלוהי אהו הוא פוקח
 עיני העורים וזורה עליהם מאור העליון ה"ד
 ורחה לכם יראי שמי וגו' והסוד בזה לאמר
 לאסורים לאו. וזקף כפופים פי' אותם שהיו
 כפופים ביד שרי התמורות ויצאו מציניהם ה"ד
 סומך ה' לבל הנופלים וזקף לכל הכפופים ועוד
 יש בו רמז לכנסת ישראל שהיא כפופה עם בנייה
 בין האומות ועתיד הקב"ה לזקוף אותה ואת בנייה
 כענין שכתוב אשר פדית לך ממצרים וגו' וכתיב
 כימי אאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. מלביש
 ערומים פי' אותם הנדחים למקום הנחש הערום
 מצלי לבוש כי כל צדיק וצדיק יש לו מלבוש בזה
 שיתלבש בעולם ההוא אבל הרשעים אין להם
 מלבוש ואין כסות ה"ד ואין כסות לאבדון אלא הם
 מצוהמים וכשיעלו מעלוי לעלוי אהו הקב"ה מלביש
 בגדים אחרים ה"ד ופשע את בגדיו ולבש בגדים
 אחרים ע"ז אנו מצרכין לשמו הגדול שהוא מטה כלפי
 חסד ומרחם על צריותיו ה"ד חנון ורחום ה'.
 בא"י מנציה שפלים פי' כנסת ישראל שהיא שפלה
 בין העמים ועתיד הקב"ה להגביה אותה ה"ד
 אקים את סוכת דוד הגופלת: בא"י מתיר אסורים
 אותם שהיו אסורים בעולם התמורות ויצאו משם
 במו האסורים שיצאו מצית האסורים ע"כ. רוקע
 הארץ על המים פי' ארץ החיים והמים הם מים
 התחתונים ובהגיעך לאבני שיש דר' עקיבא ע"ה
 תבינה ע"כ. אזור ישראל בגבורה ישראל סבה
 הוא גאור בגבורה להלחם עם הבאים אל בית
 מקדשו ה"ד כי ה' אלהיך אש אוכלת הוא אל
 קנא: עוטר ישראל בתפארה שאמו מעטרת
 אותו בכמה עטרות ה"ד צאינה וראינה: שלא
 עשני כו' יש לך להסתכל בסוד נעלם בברכה זו
 כי כל הברכות שהזכרנו למעלה מן הדין צריך
 לברכן בכל יום אבל ברכה זו היה לו לברכה
 פעם

(6)

**קָרַן אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ
הָעוֹלָם. הִגַּמְנוּ לַשְּׁכָנוֹ בִּינָה רַ"ס**

**הַלֵּל וְיִשְׂרָאֵל, סִימַת גַּי' סִימַת עֵקֶי' לִימְרָה צְמַמָּה אֲמַר מִלִּים
לְהַבְהִיזוֹ בְּיָזוּם וּבְיָזוּ לְהִלְלָהּ:**

כי צינה נמן שפע כי ממלכות הללה ממכיוון הנצחי כי ממפסע למה בכל מקומות ז"א, ולא נמן צינה הנקרא יין (המשתמש) כמ הארה הנצור הנקרא יין המשכר הנקרא ללה ולא נקרא יין המשמם כסוד יום. אפי גי' (ע"צ) [ע"ה] מלאך נצראל כסוד גבורת הגבורה והוא מקצול מן יסוד דמלי, וגם כי גבראל משפיע מלמעלה למטה על הממונים, ומאמו הארה בטש צנפתי דמנוגלי ומרעיל ולא הוא כועק. גם שמו עם ד' אומיות גי' ילהול עילוי נגד ס"ת ומלי מרמ יום ומרמ ללה וחו להצטין ע"י צינה שממטיק הנצחי ויודע צין מרמ יום ומרמ ללה:

**קָרַן אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ
הָעוֹלָם. פִּהְיָה עֵינֵינוּ עִינֵי נֹקֵי שְׂמֵאל**

צה עיני ז"א שמהיר צ"א עיני ר"א

**קָרַן אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ
הָעוֹלָם. פִּתְיָר אֲסוּרִים מוֹסִין ד"א**

צהי אסורים צנטן אמה

**קָרַן אֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ
הָעוֹלָם. זִזְקָה פְּפוּפִים ש"א מַמְגֵּל**

ומעשה גדול מעשר ספירות

**כָּל הַפְּעֻשִׁים. יִהְיֶה אֲדוֹן כָּל הַשְּׂמֹת:
קָרַן אֲתָה יְהוָה הַפְּתוּזִיר בְּשֹׂמֹת
לְפָנֶיךָ מִתִּים:**

הגותן לשמי המי צרכות שמנאן עד אמר צרכת המורה חייז אדם לצרך בכל יום אע"פ שהוא לא נמחייז צהס כגון אט לא יסן ולא פשע מלנצויו וריזאז צו [כ"י] על מנהגו של עולם הוא מצרך, וצ"פפכר כי כולם רומזים אל אורות עליונים, מוז משעשה לי כל צרכי שאין מצרכין צוה"כ וצ"צ שאו הכל אסורים צנעילת הסעלה, והיה הרצ ז"ל אומר כל הצרכות צציתו אפילו צללה כל צרכה וצרכה משנמחייז צה כע"ש הרמצ"ס ז"ל (נפתי ו' מהל' מפלה הלכה ד') כל שנת קל וכו', וכשהיה שומען מהמסדרין צצהכ"י אפילו היו קי' היה עונה אמן אמריהם ואפילו צלמנע הזמירות היה מפסוק ושומק ועונה אמן, ואס"כ היה ממעקף צוים צלציים ומפלץ וממחיל העקדה וכו' ולא היה ממתין מלסדרן עד צצהכ"י כיש מקפילין:

**וּסְבֹד סִי' צִרְכָּן אֵלֵי הַס סִי' צִרְכָּן דַּמְטַרְוִין עִי' שְׂצו שְׂהוּ
נַגְד ז"א דַּעֲשִׂיָה שְׂצו ע' סְפִירֹת מַמְמָה לַעֲיֵלָה [וכי**

ספירות] מעללה למחא צאר ישר ואור מוזר, וכן יש לו ט פיימיות שהם ג' כלים ג' מוסין ג' נשמות וכנאן ע' מקיפין, וכן יש כלים דועיר אמנע"י דַּעֲשִׂיָה יש שם ו' שמות שהם אכלי איל לאו לאו יאל ילא וצו ו' צרופים הרי ס"י אומיות צמ"י צרכאן. וצאלו הצרכות אנו מוכלים ומטהרטים מילונים ג"ר דַּעֲשִׂיָה כרי שיכולו אס"כ להיות פיימיות מקרצנות ואילך כי עמה הם ממצרכין ומקצלין אור גדול כרי שיה"י צמדלמם פיימיי ע"י הצרכות:

